

Benvinguda al Dr. Carlos Reyero, acadèmic corresponent

Mireia Freixa i Serra

Acadèmica de número. mireia.freixa@ub.edu

L'Acadèmia m'ha honrat, sens dubte, al demanar-me presentar el nou membre corresponent per Santander, el Dr. Carlos Reyero. Reyero és un dels millors investigadors sobre l'art del segle XIX hispànic però, per a mi és també un excel·lent i savi company amb qui he compartit inquietuds universitàries i també les tasques de redacció d'un llibre sobre l'art espanyol del segle XIX, amb hores de recerca i de discussió acadèmica.

El Dr. Carlos Reyero és catedràtic de Història de l'Art de la Universitat Pompeu Fabra i, fins fa dos anys, havia estat catedràtic a la Universitat Autònoma de Madrid. Les seves línies de recerca s'han centrat, sobretot, en analitzar com el fet artístic en el món contemporani ha incidit en la construcció d'identitats, identitats que poden ser polítiques, socials, culturals o de gènere. Ha participat en molts projectes universitaris de recerca, a la Universitat Autònoma de Madrid, per exemple, amb el seu darrer, *Metáforas del movimiento moderno* i ara, amb el GRACMON, el nostre grup de recerca de la Universitat de Barcelona i l'Acadèmia, *El otro siglo XIX*, que vol ser una alternativa metodològica al discurs històric que vàrem escriure fa anys.

El Dr. Reyero és conegut arreu les seves suggerents publicacions. Una part de la seva recerca s'ha orientat sobre aspectes de l'art del segle XIX a l'Estat espanyol, *Imagen histórica de España* (1987), *La pintura de historia en España* (1989) o *La escultura conmemorativa en España* (1999). Una línia diferent és la de *París y la crisis de la pintura española* (1993) o *La escultura del eclecticismo en España. Cosmopolitas entre Roma y París, 1850-1900* (2004), entorn del fenomen centre-perifèria. En darrer lloc, farà referència a les obres que reflexionen de manera concreta sobre la creació de les identitats personals o col·lectives, *Apariencia e identidad masculina* (1996), *Escultura, museo y Estado en la España del siglo XIX* (2002) i, més darrerament, *La belleza imperfecta* (2005) i *Desvestidas. El cuerpo y la forma real* (2009). I només faig referència a la seva producció més significativa, deixant de banda articles de recerca o ponències a congressos que es convertiria en un llistat interminable.

Fa dos anys que resideix a Barcelona. Va optar per fer un canvi de domicili que volia ser també un canvi de vida. No negarem que la nostra ciutat amb les seves biblioteques i arxius –els de la nostra Acadèmia n'és una mostra– pot ser un centre ideal dins per estudiar el segle XIX. Hi buscava un ambient serè per a la vida d'un investigador que viu abocat a la seva recerca i necessita molt de temps per llegir i escriure. Em temo que no ha aconseguit del tot. Al cap i al fi, a les nostres universitats hi ha tanta o més pressió acadèmica que a la resta de l'Estat i, d'altra banda, el món global en què vivim ens obliga a ser arreu al mateix temps. Tinc, però l'esperança que descobreixi entre nosaltres –a l'Acadèmia, a la Universitat i entre els companys de grup de recerca– un bon ambient de treball. I ho afirmo amb el convenciment també que trobarà a la nostra ciutat el que tant ens agrada a tots nosaltres, el contrast entre la ciutat antiga i el marc tant vuitcentista que dibuixa l'Eixample de Cerdà, el seu clima meridional i el passeig Rambla avall que ens porta a descobrir la flaire

del mar i tantes altres coses que, de ben segur, ja coneix. Al cap i a la fi, Carlos, saps prou bé que Barcelona és una ciutat que vol ser cosmopolita sense renunciar a les seves arrels; aquest fet defineix una cultura de límits que, n'estic segura, afavoreix la creació.

15 de juny de 2011